

smo prodirali proti vrhu. In končno smo bili na najvišji točki, vse naokrog so strma pobočja in ostri grebeni hiteli nekim v globoke doline, vrh Oltarja, gore, ki je med najbolj zapuščenimi v Julijcih. Kaj smo občutili takrat? Silno sprostitvev, ki ji ni enake v navadnem življenju, srečo nad nenavadnim dogodkom. Verjetno se nam je zdelo, da smo pustili vse spono dolinskega življenja daleč spodaj med zelenimi gozdovi in da smo tukaj v nekem drugem svetu, svetu brez razočaranj, kjer ni norm, ki bi črtale našo življenjsko pot. Razgled z vrha je pred nas postavljaval mnoga nerešena vprašanja. Kaj vse se vidi od tod? In zopet je bil Uroš tukaj in nam je z očeto vsko potprežljivostjo razlagal to široko lepoto. Polovico obzorja je zakrival Triglav s svojo ogromno severno steno. Kako prav je imel Kugy, ko je dejal, da Triglav ni gora, ampak kraljestvo. Globoko pod nami pa smo ogledovali našo gaz, ki se je vila nekam v skalovje pod nami. Bivak se nam je zdel od tu tako majhen kot igračka iz otroške domišljije. Na drugi strani pa smo v divjem zatrepu Velike Dnine, tam pod previsno steno Velike Martuljske Ponce slutili bivak I, ki pripet z jeklenimi vrvmi v steno daje zavetje samotnemu popotniku. Tik pred nami pa kipi v nebo Škrlatica s svojo severno steno, ki se v divjih skokih poganja v globino. Do tja drži nazobčan greben, po katerem drži plezalna smer. Vsi smo si jo želeli spoznati, ko bomo alpinisti, sposobni premagovati težave, ki nas čakajo na tej poti. Toliko lepot se nam je razvrstilo, da smo bili v svoji mladostni nerazvajanosti kar opojeni. Gledali smo in naša srca so vriskala v iskrenem veselju. Nismo se mogli sprijazniti s tem, da moramo nazaj v dolino in da bomo že jutri v šolskih klopeh razmišljali o tej uri kot minuli. Vse bi radi doživeli naenkrat, vendar nas je Uroš iz sanj postavil na trdna tla in ukazal sestop. Za nami je ostajala gora, prva na naši gorniški poti. Hvala njemu, ki nam je pokazal to pot.

Ko danes po desetih letih razmišljam o tej turi, se mi zdi, kot da se je zgodilo včeraj. In tudi Uroš je še vedno tak kot takrat, povsod pripravljen mladini pokazati pravo pot v gore in živeti z mladimi za iste cilje. In tako mu ob njegovem šestem križu želimo še mnogo dni v gorah in pri delu z mladino, ki ji je zvest vse svoje življenje.

ZA JAMARSKI JUBILEJ – NA ATLAS

DUŠAN NOVAK

Na splošno si Afriko predstavljamo kot celino vlažnih pragozdov in enoličnih vročih peščenih planjav. Toda ta podoba se spremeni, brž ko stopimo v Tunisu na afriška tla. Pokrajina se nam zazdi domača in prav nič »afriška«. Menjavajo se gorski hrbti in ravnine, puštnjski svet, hribovje in gričevje, ob sredozemski obali pa obsežne peščene obale pa tudi strme skalnate stene.

Nas je zanimal predvsem gorski svet, Atlas, gorovje, ki poteka v več vzporednih hrbtih vzdolž obale od Tunizije do Maroka. Z geološke strani je to gorovje prav takih značilnosti, kot so Alpe, dinarsko gorovje, Pireneji ali Himalaja.

Izkoristili smo 20-letnico matičnega društva PD Železničar iz Ljubljane in z nekoliko večjo in zanimivejšo odpravo nagradili najbolj prizadevno sekcijo, jamarsko sekcijo. Člani sekcije so se odločili, da bi si ogledali nekatera visokogorska kraška območja v Atlasu, ki so jih doslej poznali le iz literature. Če bi bila priložnost, bi se spustili tudi v to ali ono jamo.

K dobri volji in tudi materialni pomoči železniških podjetij so dodali svoje še veletrgovina Mercator, Fructal, Ljubljanske mlekarne, Agrokombinat Emona, Delamaris in na kraju tudi še tovarna Zlatorog.

»Organizirali« smo kombi, z več ali manj srečno roko izbrali 8 udeležencev – jamarjev, naložili na streho in pod sedeže hrano in jamarsko opremo ter se sončnega popoldneva odpeljali dogodivščinam naproti.

Brezno »Tesseract I« v Djurdjuri

Foto M. Raztresen

Pot po italijanskih avtocestah tja do Salerna in še dalje do Ville San Giovanni je hitro minila in tudi razgledovati se nismo imeli mnogo priložnosti. Del poti smo prevozili ponoči, podnevi pa je na avtocesti skoraj nemogoče ustaviti, da ne govorimo o skrbi, če bomo ujeli trajekt, če bo z avtom vse v redu... Bolj pestra je bila slika pokrajine v Siciliji, kjer je bilo treba voziti počasneje in smo lahko občudovali nasade limon in pomaranč, oljk, divje rastoče oleandre in pelargonije. Šele na trajektu iz Palerma v Tunis smo si lahko oddahnili. Ladja vozi ves dan in lahko smo napravili vsaj približen načrt za nadaljnjo pot, kajti v enem tednu smo morali biti že nazaj. Trajekt vozi le enkrat tedensko. Ob torkih v Tunis in v sredo, nekaj ur po prihodu se že obrne. Trajekt je vedno, posebej pa še ob poletnih mesecih, skoraj povsem zaseden. Vselej je dovolj potnikov, ki izkoristijo to razmerna ceneno varianta popotovanja v Afriko.

Vendar je bil naš cilj še daleč, povratek trajekta pa je visel nad nami kot Damoklejev meč.

Prevoziti je bilo treba Tunizijo in del Alžirije do mesteca Bouire, kjer se odcepi pot proti najvišjemu delu Vel. Kabilije, v Djurdjuro. Iz tunizijskih ravnin in gričevja se pot v Alžiriji nekajkrat zažene preko 1000 m nadmorske višine, dokler se za nekaj časa ne ustali v višini 1000 m, v ravnini med Constantinom in Setifom. Kraji so tu ohranili še vso orientalsko barvitost in gostoljubnost.

Iz Bouire smo se po gorski cesti, ozki, a vendar asfaltirani (!) povzpeli do višine 1650 m, kjer je visokogorski turistični center Tikjda, kjer je planinski hotel in nekaj počitniških domov v osrčju masiva pod Ras Timedouinom (2305 m). Tu smo se ob domu alžirske policije utaborili. Čas pa je bil le skopo odmerjen. Imeli smo na voljo le dva dneva, da si pogledamo kakšni so kraški pojavi v tem delu Atlasa in da obiščemo vhod v eno najglobljih brezen na svetu, Anou, po podatkih iz literature globoko 536 m.

Ti kraji so ob koncu tedna pravzaprav dobro obiskani, posebej pozimi, ko deluje tu nekaj vlečnic. Ker je kraj dostopen z avtomobili, hríbolazcev v našem smislu, z nahrbtnikom in v gojzericah, ni videti razen pastirjev, ki pasejo živino na obširnih gorskih pašnikih in se gredo kar nomade. Malo je planin v našem smislu, kjer bi